

Красимир Бачков

Лепка

През пролетта на границата при Дуранкулак, се роди кученцето Лепка. То бе жълтокафяво на цвят, винаги усмихнато и готово за игра. Тръгваше след всеки човек, минал край него и закачливо го сподиряше на територията на граничният пункт. Сигурно затова, митничарите го кръстиха с това смешно име. Лепка нямаше нищо породисто в родословното си дърво, но притежаваше толкова чар, че дори строгият началник на митничарите се усмихваше, когато кученцето тръгнаше подире му. От малка Лепка свикна с многото различни хора, които преминаваха от едната държава в другата. Тя играеше с всички, въртеше опашка и дяволито се закачаше, докато един ден в средата на юни, не срещна Зрънчо. Той бе около тридесетгодишен, брадясал пройдоха, облечен в бяла тениска и скъсани дънки. На границата бе дошъл, защото просто искаше да я види. Израснал в бедна къщурка, сред много овощни дървета, в покрайнините на малкото градче Провадия, той никога не бе ходил в чужбина, работеше от време на време, каквото му падне и много не признаваше закон, ред, авторитети и всякакви условности. Беше свободен и див, като глухарчетата в полето, които можеха да летят с малките си бели пухчета, накъдето си поискат. Минавайки едва ли не за градския луд, Зрънчо си бе отвоювал свободата, да говори и прави каквото си иска, без някой да го взема на сериозно. Всъщност, той си бе напълно нормален и даже доста надарен в някои области, които много момичета и жени успяха да оценят, по времето, когато техните приятели и мъже, бяха заети с правенето на бизнес и кариера. Името му беше Кънчо, но всички го наричаха Зрънчо, защото много обичаше да си похапва от вкусните царевични пръчици, особено, когато под ръка, му се намираще някоя и друга бира.

Лепка първо го подуши и завъртя опашка. После го подкани да си поиграят, като го захапа леко за крачола, но тъй като той не и обърна нужното внимание, тя изляз високо и отривисто. Зрънчо се засмя и я погали по главата. От ласката премина някаква искра, която определи бъдещето на кучето. По някакъв необясним начин, Лепка усети, че този човек ще е неин господар занапред и затова легна разтреперана и покорна в краката му. Мъжът и подсвирна, и двамата тръгнаха по шосето обратно. Зрънчо беше видял границата и тя не му хареса особено. Сега се връщаше в Провадия и кучето можеше да му прави компания, по дългият път. Денят бе слънчев и топъл, младото жито, полюшващо се тежко наоколо, започваше да изсветлява с оня пастелнозелен цвят, който след седмица щеше да олекне до жълто, лястовичките прехвърчаха над стария асфалт и ловяха мухи, и изобщо всичко бе свежо и приятно, като в

най-обикновен юнски ден. Човекът и кучето не бяха минали и километър, когато ги застигна микробус и спря до тях. През отворения прозорец, се усмихна красива жена с кестенява коса и лешникови очи, и на лош български запита:

– Коспотине, къде тука най-бърз пат са море? Иска ходи там! Зрънчо се усмихна и посочи през нивата. Само на няколко километра от тук играеха отблясъците на слънцето, по избелялата синева на морската шир. Жената се засмя:

– Ас вижда море, но не знае пат то там! Ти знае пат?

– Зная, зная! – отвърна Зрънчо. Той разбира се не знаеше никакъв път, но като типичен бродяга разбираше, че всички пътища наляво от главния, неизменно водеха до морето. Пък и все пак беше българин, сиреч туземец. Не биваше да се излага с това, че не знае толкова просто нещо, като един път до морето. В канавката на шосето наблизко пасяха спънати два коня. Наоколо не се забелязваше техният стопанин. Зрънчо отиде при единия, освободи го и така както си беше без седло, го яхна.

– Карайте след мен! – махна с ръка той. Микробусът избръмча и потегли, но веднага след това свирна с клаксона и спря. От него слезе жената и развълнувана запита, може ли да пояди другия кон. Щяла да си плати за това. Тя му подаде десет долара и обясни, че нейните приятели ще я снимат с камера от буса. Зрънчо пое дълбоко въздух. Такава жена не бе срещал скоро. Очите и блестяха с такъв живот и така го привличаха, че той почти не забеляза стройните и дълги крака, нито великолепните гърди, които се повдигаха примамливо и сякаш го канеха да ги погали. В някакъв унес той скочи от коня, отвърза другия и и помогна да се качи. Тя доста ловко се намести на гърба му и здраво хвана ла гривата, потегли напред. Дватама яздеха конете в лек тръс, а зад тях подскачаше Лепка и бръмчеше микробусът. От люка на покрива му се показва мъж, който снимаше с малка камера. Така стигнаха до първия черен път в ляво, който пресичаше житата в посока към морето. Дватама ездачи с кучето спокойно се понесоха по него, а микробусът с доста зор, като си откъсна ауспуха по стръмният наклон на канавката, ги последва. Не измина и стотина метра обаче, когато на пътя блесна водата на голяма локва. Микробусът спря пред нея и започна да надува клаксона, а жената, отишла вече доста напред, само помахна с ръка и продължи да язди. Шофьорът на микробуса даде рязко газ и потегли през локвата. Още не стигнал и до средата, бусът затъна и спря, като започна да боксува. След това угасна, вратата се отвори и от там с навити крачоли на краката, в мръсната вода внимателно стъпи шофьорът. Мъжът с камерата го

снимаше и нещо бързо говореше, когато при тях пристигна запъхтян циганин с тояга в ръка.

– Къде бре? – пенеше се мангото – Що ми свихте конете? А? Сега ще викна полицията! Душмани такива!

Чужденците започнаха нещо да обясняват, циганинът започна да настоява за пари и като видя, че тоя с камерата му подава банкнота от пет долара, съвсем се развихри. Закрепя за международния съд в Страсбург, за нарушените му права и искаше още пари.

В това време вятъра вееше буйните коси на непознатата, очите и пареха душата на Зрънчо, а Лепка сърдито пролайваше зад конете. Така стигнаха морския бряг. Тук плажът бе доста широк и се проточваше докъдето стига погледа. По пясъка се гонеха кълбетата на няколко сухи бодила, гларусите отегчено крякаха и мързеливо подскачаха до самите вълни. Жената скочи от своя кон и отиде до водата. Загреба с шепи и изми лицето си. Прекара пръсти през косите си и погледна Зрънчо. Той не разбра как слезе от коня, отиде до нея и я целуна. Тя се отпусна в прегръдката му и той усети топлото и отдаващо се тяло. Небето се завъртя и ги повлече към себе си. Само Лепка, застанала встрани, се чудеше какво да прави, но тъй като бе умно куче реши, че не е нейна работа да се меси на двамата, дето тъй сладко се бореха по пясъка. Подви крака и се отпусна. Под носа и малък бръмбар дърпаше дълга пръчка. Тя изръмжа тихо, но бръмбарът не и обърна внимание. Лепка сложи глава на предните си лапи и притвори очи.

От съня я изкара гълчавата на човешки гласове. Тя се надигна и изля. В далечината се виждаха фигури на хора, които бавно приближаваха. Лепка отиде при Зрънчо и го близна по ръката. Той я погали и се надигна на лакът. Видя идващите хора и каза на жената до него:

– Твоите идват да те прибират. По-добре се облечи!

Жената усмихнато му намигна, бавно стана и започна да събира разхвърляните си по пясъка дрехи. Голото и тяло се навеждаше и мамеше с щедрите си извивки. Циганинът затича към тях и завика със светнали очи:

– Леле майко! Дръжте ме, че ще падна! Ах каква жена, майко! Ах, не ми се живее вече! – Той не обърна внимание на намерените си коне, а като обезумял се приближаваше към жената. Чужденците се бяха спрели и намръщени гледаха всичко. Тоя дето снимаше, държеше камерата в ръка и през ум не му минаваше да я използва. Едва когато кучето захапа циганина за крака и той го удари с тоягата, оператора се сепна и започна да снима. Лепка не позволи на натрапника да приближи до жената и

Зрънчо, но тоягата я удари няколко пъти и накрая строши гръбнака и. Кучето изскимтя от болка и повлече с мъка задницата си. През това време Зрънчо беше станал и спокойно закопчаваше дънките си. Наведе се над умиращото куче, погали го по главата и изгледа тримата мъже. В погледа му проблесна нещо черно, той отиде при циганина и с един юмрук го просна на пясъка. Взе тоягата от ръцете му и я захвърли в морето. После тръгна към чужденците. Едва облякла нещо върху себе си, жената застана пред него като повтаряше:

– Не има нужда! Недей, недей!

Зрънчо я отмести внимателно, взе камерата от чужденеца и я запокити след тоягата във водата. После се върна при Лепка и клекна до нея. Живота в кучешките очи бавно гаснеше, с толкова обич и болка, колкото не можеше да сбере целия широк свят наоколо. Зрънчо преглътна, усмихна се тъжно и въздъхна. Циганинът стана, избърса кръвта от разбития си нос и като мърмореше и се заканваше, отиде да си прибира конетте. Двамата чужденци с жената между тях, тръгнаха към пътя. От време на време, тя се обръщаше и дълго гледаше назад. Слънцето все тъй приятно напичаше, а вятъра гонеше бодлите и една смачкана зелена банкота по пясъка.

КРАЙ

© 2006 Красимир Бачков

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3077>]